

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania A.M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Radomiu

o zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z tytułu wypadku przy pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 20 stycznia 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego

w Radomiu z dnia 20 czerwca 2024 r., sygn. akt VI Ua 14/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[i.t.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2023 r. Sąd Rejonowy w Radomiu oddalił odwołania A.M. od dwóch decyzji z dnia 2 grudnia 2020 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Radomiu odmawiających wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego oraz prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 20 czerwca 2024 r., VI Ua 14/23 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: w pkt a) ustalił wnioskodawcy prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z tytułu wypadku przy pracy, b) ustalił wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 28 kwietnia 2020 r. do dnia 27 października 2020 r. z tytułu wypadku przy pracy, c) zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Radomiu na rzecz wnioskodawcy kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję (pkt I.); zasądził od organu

rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił naruszenie: 1. art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, 2. art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, 3. art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, 4. art. 227 k.p.c., 5. art. 278 § 1 k.p.c.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił jej oczywistą zasadnością.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu, zmianę skarżonego wyroku co do punktu 1 lit. c i punktu 2 poprzez orzeczenie zwrotu od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego zasądzonej skarżonym wyrokiem i wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Radomiu ubezpieczonemu kwoty odpowiednio 180 zł (dotyczącej świadczenia rehabilitacyjnego za pierwszą instancję) i 120 zł (dotyczącej kwoty świadczenia rehabilitacyjnego za drugą instancję) oraz o zasądzenie wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego należnych w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych we wskazanym przepisie.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 kwietnia 2025 r., I CSK 685/25, LEX nr 3854399; 3 czerwca 2025 r., II USK 191/24, Lex nr 3881666; 3 listopada 2025 r., III USK 151/24, LEX nr 3938651; 10 grudnia 2025 r., I CSK 1245/25, LEX nr 3974826).

Postulowana we wniosku "oczywista zasadność" skargi kasacyjnej nie została sprecyzowana we wskazaniu konkretnego przepisu prawa, z którego

naruszeniem skarżący wiązałby wystąpienie sugerowanej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ani też żadnej argumentacji na poparcie tego wniosku. Skarga kasacyjna nie zawiera również uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania.

Wypada przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. "przedsądu", natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach "przedsądu" bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572; 19 listopada 2024 r., I PSK 142/23, LEX nr 3788187).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[i.t.]

[SOP]